משה שרת

4/7/56

DOC 2320

אחי היקר דויד,

עמדני שמחה והודות לך
על מכתבך היקר והנאמן – אשר ידעתי כי
עלה לך במצוקי-לב ובלבטי-נפש. ואך
הגיעני כה מאוחר – והנה, באו "קצרותיך"
הנרגשות, הנמרצות והנלהבות ומלאות גלוי אהבה
מאד לבי וסייעו לי תנחום ורווחה, כי כה ציפיתי
להן! תבורך על אומץ לבך ויושרו, על עוז
תחושתך ועל ניבך המוסרי. מי יתן ולא
ישנו בחייך חליפות ותמורות אשר יספו לך
עצמת נפש כזאת ותקרי לב כזה – ואך עם
זה יהי רצון כי יעמדו לך קול מצפונך וכוחו
להשפיע ולא להחריש על כל מעשה אשר לבך
יראה בו עוול חמור.

שלך באהבה,

משה

כל פסקה ופסקה ב"קצרות" שלך היתה קרן אור השמחה לאחר [illegible]. בדעתך, היטבת [illegible]
בהדגשך את כאבך, כי [illegible] נעצבה ונפעמה, ואחרי איך ביטוי נכון [illegible]. אודה כי נראה לי
להרהר מחדש בפני שאלת את המחירה, [illegible]

כתבתי והוספתי – והחסרתי מאומה: מתוך התרגשותי מהדברים [illegible] אומרך דבריך ואמת.

A245 / 247